

بولتن پارلمان‌های آسیایی (۳)

پارلمان آسیا

کد موضوعی: ۲۷۰

شماره مسلسل: ۷۸۹۷

مرداد ماه ۱۳۸۵

دفتر: مطالعات فرهنگی

فهرست مطالب

مقدمه.....	۱
۱. زمینه‌ها و سوابق مجمع پارلمانی آسیا.....	۲
۱-۱. پارلمان جنوب آسیا (SAP).....	۲
۱-۲. پارلمان سارک (SAARC).....	۳
۱-۳. انجمن پارلمان‌های آسیایی توسعه و جمعیت (AFPPD).....	۴
۱-۴. سازمان بین پارلمانی آ. سه. آن (AIPO).....	۵
۱-۵. پارلمان آ. سه. آن (ASEAN).....	۶
۱-۶. اتحادیه بین پارلمانی عرب (AIPU).....	۷
۲. ضرورت و اهداف تشکیل پارلمان آسیا.....	۹
۳. ارزش‌های آسیایی.....	۱۱
۴. منافع و تهدیدات مشترک.....	۱۳

بولتن پارلمان‌های آسیایی (۳) پارلمان آسیا^۱

مقدمه

این بولتن به بررسی اجمالی مصوبه چهارمین اجلاس مجمع پارلمان‌های آسیایی برای صلح (AAPP) در مانیل فیلیپین درباره تأسیس پارلمان آسیا می‌پردازد. این بررسی با تمرکز بر زمینه‌ها و سوابق، ضرورت‌ها و اهداف، ارزش‌ها یا منافع مشترک مجمع پارلمان آسیا در صدد است تا تصویری اجمالی از این مصوبه به اعضای نمایندگی جمهوری اسلامی ایران در اجلاس هفتم AAPP در تهران ارائه دهد. این تصویر با ابتدا بر سوابق تاریخی مجامع پارلمانی آسیا، ضرورت و اهمیت تشکیل چنین نهادی، کارکردهای اساسی و نقش‌های ممکن که این پارلمان می‌تواند بر عهده بگیرد؛ همچنین ارزش‌ها یا منافع مشترک آسیایی که مجامع پارلمانی آسیایی بر اساس آن می‌تواند تأسیس شود، ارائه شده تا امکان پیگیری دقیق‌تر موضوع در اجلاس هفتم تهران را فراهم آورد.

۱. زمینه‌ها و سوابق مجمع پارلمانی آسیا

De Venecia از اعضای نمایندگی فیلیپین در AAPP پیشنهاد ایجاد مجمع پارلمان آسیا را ابتدا در اجلاس شورای اجرائی پارلمان‌های آسیایی برای صلح (AAPP) در سال ۲۰۰۲ ارائه کرده بود و سپس آن را دوباره در اجلاس پارلمان‌های آسیایی برای صلح (AAPP) در مانیل در سال ۲۰۰۳ ارائه کرد که با حمایت کشورهای عضو مواجهه شد. با این وجود در آن زمان برخی پارلمان‌های منطقه‌ای در آسیا شکل گرفته یا در حال شکل‌گیری بود. مهم‌ترین این پارلمان‌های منطقه شامل موارد زیر می‌شود:

۱-۱. پارلمان جنوب آسیا (SAP)^۱

ایده پارلمان جنوب آسیا (SAP) قدمت زیادی ندارد و اولین بار در اوایل دهه ۱۹۹۰ در محافل آکادمیک مطرح شد و در ۱۹۹۵ در قالب مقاله‌ای تحقیقی، به‌طور مفصل مورد بررسی قرار گرفت.

پرفسور ام. ال. ساندهی^۲ یکی از نویسندگان این مقاله از موقعیت خود به‌عنوان رئیس شورای تحقیق اجتماعی هند استفاده کرد و مؤسسه دانشمندان اجتماعی هندی - پاکستانی را سازماندهی کرد و پیشنهاد تأسیس پارلمان منطقه‌ای آسیایی را از طریق این مؤسسه ارائه کرد. به‌تدریج روزنامه نگاران و دانشگاهیان با این ابتکار موافقت کرده و آن را رواج دادند. این باور وجود داشت که «همچون پارلمان اروپا،

پارلمان جنوب آسیا می‌تواند هم باعث تقویت و هم تهییج فرایند همکاری و همگرایی جنوب آسیا شود. با این حال مسأله حق حاکمیت سیاسی و هویت ملی، چالش اصلی پیش روی ایجاد پارلمان منطقه‌ای است».

سونیا گاندی رهبر کنگره هند، پارلمان جنوب آسیا را همچون وسیله‌ای که می‌تواند در رشد دیدگاه‌های منطقه‌ای کمک کند می‌داند. دانشگاهیان نیز به آن همچون نهادی برای تفاهم سیاسی متقابل، ارتباطات و اجماع که می‌تواند مناقشات را حل کند، می‌نگرند.

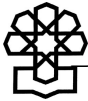
۱-۲. پارلمان سارک (SAARC)^۱

زمانی که برخی از دانشگاهیان و تحلیل‌گران ایده پارلمان سارک (SAARC) را همچون مکانیسمی برای مدیریت بحران ارائه کردند، دیگران آن را بسان نهاد قانونگذاری در نظر گرفتند که ناظر بر منافع اقتصادی و امنیتی منطقه است. ایده پارلمان سارک در سال ۱۹۹۸ در اجلاس رهبران پیمان منطقه‌ای سارک مطرح و با استقبال آن‌ها مواجه شد. این پارلمان نیز با الگوبرداری از پارلمان اروپا، اعضای خود را از طریق انتخابات تعیین می‌کند.

ایده سارک یا پارلمان جنوب آسیا، نمود بارز پیشرفت در همگرایی سیاسی در منطقه به شمار می‌رود. با این حال تا زمانی که مسأله حفظ حق حاکمیت سیاسی و هویت ملی در جنوب آسیا مسأله اساسی باشد، حاکمیت مبتنی بر توافق و سازش نمی‌تواند تحت هیچ تنظیم نهادی منطقه‌ای شکل بگیرد.

به همین خاطر، حتی «گروه مقامات بلند پایه» (GEP)^۱ که دیدگاه‌های همگرایی

1. South Asian Association for Regional Cooperation

سیاسی را در منطقه رهبری می‌کنند، در جریان اجلاس سارک در ۱۹۹۷، تشکیل اتحادیه اقتصادی جنوب آسیا را در افق دور، یعنی برای سال ۲۰۲۰ پیشنهاد کردند. پارلمان نهادی سیاسی است که دو جنبه مهم زمینه ایجاد و فرهنگ مشترک برای شکل‌گیری و توانایی آن در هر منطقه‌ای لازم است. یک جنبه ناظر به ماهیت نظام دموکراسی پارلمانی در کشورهای منطقه و دوم ناظر به سطح همگرایی سیاسی در میان کشورهای منطقه است که چنان نهادی قرار است در آن‌جا تأسیس شود.

۱-۳. انجمن پارلمان‌های آسیایی توسعه و جمعیت (AFPPD)^۲

انجمن پارلمان‌های آسیایی توسعه و جمعیت، در سال ۱۹۸۱ در کنفرانس پارلمان‌های آسیایی توسعه و جمعیت شکل گرفت. اعضا و برنامه‌های این انجمن از آن تاریخ به بعد در زمینه‌های مختلف افزایش یافته است.

این انجمن در حال حاضر ۲۲ کمیته ملی داشته و اداره‌های تمام وقت در استرالیا، کامبوج، چین، هند، پاکستان، جزیره سولمون، فیلیپین، جمهوری کره، سریلانکا، تایلند و ویتنام دارد.

انجمن پارلمان‌های آسیایی توسعه و جمعیت (AFPPD)، سمینارها و کنفرانس‌های منطقه‌ای و ملی برگزار می‌کند تا به پارلمان‌های عضو کمک کند تا به سطح دانش خود افزوده و اطلاعات خود را درباره جمعیت و توسعه افزایش دهند و میزان مشارکت خود در مسائل مرتبط با منطقه را ارتقا بخشند.

انجمن پارلمان‌های آسیایی توسعه و جمعیت (AFPPD) در واقع نهادی برای

1. Group of Eminent Persons

2. Asian Forum of Parliamentarians on population and development

همکاری کمیته‌های ملی پارلمان‌ها درباره جمعیت و توسعه است. این کمیته‌های پارلمانی درگیر مسائل توسعه و جمعیت هستند و تلاش می‌کنند تا از همکاری میان پارلمان‌های آسیایی در حیطه مسائل مرتبط با جمعیت و توسعه حمایت کرده و آن‌ها را تداوم بخشند.

این انجمن متعهد است تا به پارلمان‌های آسیایی در ارتباط با افزایش جمعیت و مسائل از قبیل؛ تامین سلامت، تنظیم خانواده، امنیت غذایی، منابع آب، توسعه پایدار، محیط زیست، افزایش سن، حومه‌نشینی، مهاجرت، HIV/ایدز، و برابری جنسی اطلاعات و آموزشهای لازم را ارائه کند.

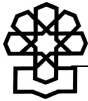
دبیرخانه انجمن پارلمان‌های آسیایی توسعه و جمعیت (AFPPD) در سال ۱۹۹۱ از دهلی نو به بانکوک منتقل شد. این انجمن دارای مدیر اجرایی و کارمندان تمام‌وقت محلی و بین‌المللی است که در سازمان مهارت‌ها و مشاغل تایلند در سال ۱۹۹۴ به‌عنوان سازمان غیر دولتی بین‌المللی به ثبت رسیده است.

۴-۱. سازمان بین پارلمانی آ.سه. آن (AIPO)^۱

اگر چه (AIPO) یک سازمان است اما از آنجایی که این سازمان، به همکاری‌های بین پارلمان‌ها مربوط می‌شود و زمینه‌ساز شکل‌گیری پارلمان آ.سه. آن است، مروری اجمالی به تاریخچه تأسیس آن می‌تواند مفید فایده باشد.

سازمان بین پارلمانی آ.سه. آن (AIPO)، توسط مجلس نمایندگان اندونزی در سال ۱۹۷۴ پیشنهاد شد و به‌طور رسمی در سال ۱۹۷۷ تأسیس آن توسط

1. ASEAN inter-parliamentary organization

پارلمان‌های اندونزی، مالزی، فیلیپین، سنگاپور و تایلند به تصویب رسید.

این سازمان با امضای اساسنامه‌اش در مانیل توسط هیأت‌های نمایندگی اندونزی، مالزی، فیلیپین تایلند و سنگاپور که در سومین کنفرانس بین پارلمانی آ.سه. آن حضور داشتند شکل گرفت. این اساسنامه اهداف سازمان را مشخص می‌ساخت که به‌طور عمده شامل: ارتقای همکاری‌های بین پارلمانی، ارتباط و تفاهم میان اعضای پارلمانی سازمان بین پارلمانی آ.سه. آن (AIPO) و تسهیل دستیابی به اهداف آ.سه. آن که در اعلامیه سازمان در ۱۹۶۷ بیان شده بود می‌شد.

۵-۱. پارلمان آ.سه. آن (ASEAN)^۱

ایده پارلمان آ.سه. آن جدید نیست و برای اولین بار توسط هیأت نمایندگی فیلیپین در سومین اجلاس سازمان بین پارلمانی آ.سه. آن (AIPO) مطرح شد.

ضرورت تشکیل این نهاد این‌گونه توجیه می‌شد که چنین نهاد منطقه‌ای می‌تواند مکانیسم مؤثری در تصمیم‌گیری باشد و به اجرای سیاست‌های آ.سه. آن کمک کند. بحث درباره پارلمان آ.سه. آن همواره با سه محور اصلی آن یعنی امنیت، اقتصاد و اجتماع و فرهنگ مرتبط است. برای تقویت این محورها آ.سه. آن نیاز دارد تمام ظرفیت‌های منطقه‌ای ممکن، از جمله پارلمان آ.سه. آن را به‌کار گیرد.

اگر چه تشکیل پارلمان منطقه‌ای از سوی کشورهای جنوب شرق آسیا با همه اختلافات و تفاوت‌هایشان ممکن است رویایی تحقق‌ناپذیر تلقی شود، اما امکان‌پذیر است، حتی اگر شرایط شکل‌گیری این پارلمان در حال حاضر وجود نداشته باشد. مگر

1. ASEAN parliament

نه این که ۶۵ سال پیش فرانسه و آلمان صدها هزار نفر از مردم یکدیگر را در خلال جنگ جهانی دوم کشتند اما آن‌ها امروز دارای ارزش مشترک و نهادهای همکاری متعددی هستند. بنابراین امکان چنین همکاری برای کشورهای منطقه آسیا نیز وجود دارد. اما قبل از هر چیز باید شرایط لازم برای آن فراهم گردد.

اولین شرط این است که کشورهای عضو آ.سه.آن، به سطح بالایی از همگرایی اقتصادی در میان کشورهای عضو برسند. منطقه آزاد تجاری آ.سه.آن (AFTA) باید برای چندین سال استقرار یابد تا بتواند همکاری و همگرایی اقتصادی کشورهای عضو را افزایش دهد.

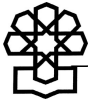
دومین شرط این است که ملت‌های عضو آ.سه.آن باید دموکراسی مبتنی بر حاکمیت قوانین دموکراتیک ایجاد کنند. در میان کشورهای آ.سه.آن تنها فیلیپین گام‌های مؤثری را به این سمت برداشته است و کشورهای دیگر به زمان زیادی جهت اصلاح سیستم سیاسی خود نیاز دارند.

۶-۱. اتحادیه بین‌پارلمانی عرب (AIPU)^۱

اتحادیه بین پارلمانی عرب، سازمانی بین پارلمانی است که از گروه‌های پارلمانی کشورهای عربی تشکیل شده است. این سازمان در اکتبر ۱۹۷۴ به‌عنوان برابند انسجام کشورهای عربی که این کشورها را به همکاری در حیطه‌های سیاسی و دیگر حیطه‌ها تشویق می‌کرد، تأسیس شد.

اولین کنفرانس اتحادیه بین پارلمانی عرب در سال ۱۹۷۴ برگزار شد و

1. the Arab inter- parliamentary union

کشورهای بحرین، مصر، اردن، کویت، لبنان، موریتانی، فلسطین، سودان، سوریه و تونس در آن شرکت کردند. در این کنفرانس اساسنامه سازمان به تصویب رسید؛ در این اساسنامه اهداف این نهاد این‌گونه آمده است:

۱. تقویت ارتباط و گفتگو میان پارلمان‌های عربی و نمایندگان پارلمان‌های عربی به‌منظور هماهنگی در فعالیت‌ها پارلمانی، متحد ساختن همه آنها در فعالیت‌های مشترک در زمینه‌های متعدد و تبادل تجربیات قانون‌گذاری.

۲. هماهنگی فعالیت‌های پارلمان‌های عربی در نهادهای مختلف بین‌المللی، و سازمان‌های منطقه‌ای دیگر، به‌خصوص درون چارچوب اتحادیه بین‌پارلمانی.

۳. گفتگو درباره جنبش عربی مشترک، هم در سطح پان عربی و هم در سطح بین‌المللی و اتخاذ راه حل‌ها و توصیه‌هایی در این ارتباط.

۴. تلاش برای برقراری ارزش‌های دموکراتیک در کشورهای عربی.

۵. تلاش برای هماهنگی و وحدت قانونگذاری در کشورهای عربی.

۶. تقویت همکاری میان مردم جهان به‌منظور برقراری صلح مبتنی بر عدالت.

فعالیت‌های این سازمان در سطح کشورهای عربی عبارت است از:

۱. گسترش اعضای اتحادیه،

۲. تقویت انسجام کشورهای عربی،

۳. برقراری ارتباط با دیگر سازمان‌های عربی.

پارلمان‌های منطقه‌ای در آسیا

نام پارلمان	علامت اختصاری	سال تأسیس یا پیشنهاد
پارلمان جنوب آسیا	SAP	۱۹۹۰
پارلمان سارک	SAARC	۱۹۹۸
مؤسسه پارلمان‌های آسیایی توسعه و جمعیت	AFPPD	۱۹۸۱
سازمان بین پارلمانی آ.سه.آن	AIPO	۱۹۷۷
اتحادیه بین - پارلمان عرب	AIPU	۱۹۷۴
پارلمان آ.سه.آن	ASEAN	در دست بررسی

۲. ضرورت و اهداف تشکیل پارلمان آسیا

مجمع پارلمان آسیایی یکی از گام‌های اولیه برای همکاری سیاسی در آسیا به‌شمار می‌رود. پیشنهاد فیلیپین برای تغییر مجمع پارلمان‌های آسیایی برای صلح (AAPP) به مجمع پارلمان آسیا (APA) در طول پنج سال از زمان تصویب، بر این اصل استوار است که این تصمیمی استراتژیک است؛ زیرا بیش از ۴۰ پارلمان عضو مجمع پارلمان‌های آسیایی برای صلح (AAPP) برای ۶۰ درصد جمعیت جهان قانونگذاری کرده و می‌تواند بسیار راهگشا باشد.

در همین حال شهید سیدحسین از اعضای مجمع پارلمان‌های آسیایی برای صلح نیز در این باره گفته است: «این لحظه بزرگی برای پارلمان‌های آسیا و دموکراسی آسیاست». بر طبق برآوردهای انجام شده پارلمان اروپا می‌تواند الگوی مناسبی برای شکل‌گیری پارلمان آسیا باشد. به همین منظور هیأتی از شورای اجرائی مجمع پارلمان‌های آسیایی برای صلح (AAPP) با سفر به پارلمان اروپا از نزدیک با

کارکردهای آن آشنا شد. همچنین مقرر شد با تبعیت از مدل پارلمان اروپا، پارلمان آسیا بر ابعاد فرهنگی و اجتماعی فرایند همگرایی تأکید کند و پایه و اساسی برای برخی ارزش‌های انسانی جهانی، مثل احترام به حقوق بشر، دموکراسی پارلمانی و حاکمیت قانون فراهم آورد.

De venecia می‌گوید: «الگوی تکامل اروپایی‌ها باید برای همگرایی آسیایی‌ها به‌کار رود. ما آرام آرام در حال انجام دادن آن هستیم. نتایج مطالعه‌ای که هیأت پارلمانی فیلیپینی با استناد به آن پیشنهاد تشکیل پارلمان آسیا را ارائه کرده است نشان می‌دهد که تشکیل پارلمان آسیا (APA) برای تسریع در اتحاد آسیا از طریق همکاری گروه‌های اقتصادی منطقه‌ای وظیفه‌ای اساسی و فوری است».

گفته می‌شود مجمع پارلمان آسیا (APA) باعث افزایش همکاری‌ها در مسائل فراملی چون تروریسم، بیماری‌های فراگیر، مواد مخدر و جرم‌های برون مرزی خواهد شد. این مجمع همچنین به رایزنی درباره مشکلات عمومی کمک کرده و آسیا را قادر می‌کند به‌طور برابر با دیگر بلوک‌های قاره‌ای در همکاری‌های تجاری و اقتصادی - فرهنگی تعامل کند. امری که به‌نظر می‌رسد یا باید براساس ارزش‌های مشترک در قاره آسیا یا براساس منافع و تهدیدات مشترک امکان تحقق داشته باشد. صرف‌نظر از همه امکانات و موانع، مسأله مهم واقع‌گرایی در تصمیم‌گیری است. به واقع آیا پارلمان آسیا باید بر پایه ارزش‌های مشترک یا منافع و تهدیدات مشترک تأسیس گردد؟

۳. ارزش‌های آسیایی^۱

ارزش‌های آسیایی مفهومی است که در دهه ۱۹۹۰ رواج یافته و مبتنی بر اعتقاد به مجموعه واحدی از ایدئولوژی‌های سیاسی و نهادی در کشورهای آسیایی است که تاریخ و فرهنگ منطقه را باز می‌نماید.

طرفداران این ارزش‌ها می‌گویند: اگرچه تفاوت‌های بسیاری در افکار و اندیشه شرق و غرب وجود دارد. اما همچون همتایان غربی، که اتحادیه و پارلمان اروپایی را براساس سنت‌ها و ارزش‌های مشترک اروپایی بنیان نهادند، کشورهای شرقی نیز می‌توانند از ارزش‌ها مشترک سخن بگویند، اما از آنجایی که طرفداران مفهوم ارزش‌ها آسیایی خود به فرهنگ‌های متفاوتی تعلق دارند، تعریف واحدی از این مفهوم وجود ندارد. آنچه درباره ارزش‌های آسیایی گفته می‌شود ذاتاً دارای رنگ و بوی کنفوسیوسی است. جدول زیر نشان دهنده برخی از ارزش‌های مهم آسیایی است:

جدول برخی ارزش‌های آسیایی

وفاداری به خانواده و احترام به پیوندهای خانوادگی و بزرگ‌ترها
وفاداری به شرکتی که در آن کار می‌کنند و به ملت خودشان
گذشتن از آزادی شخصی در راه ثبات و ترقی جامعه
تلاش مستمر برای دستیابی به موفقیت علمی و تکنولوژیکی
داشتن اخلاق کار، صرفه‌جویی، کار سخت و کار گروهی
وظیفه‌شناسی نسبت به پدر و مادر
داشتن جهت‌گیری گروهی که همراه است با نظم شخصی و قربانی کردن خود برای سعادت بزرگ‌تر
توجه به منافع دیگران در حین عمل شخصی

مفهوم ارزش‌های آسیایی در مالزی، سنگاپور، اندونزی و هند و همچنین در محافل سیاسی ژاپن رواج دارد. در مالزی و سنگاپور، مفهوم ارزش‌های آسیایی به این دلیل مورد پذیرش قرار گرفته است که این ایده، دین اسلام را که دین مالزیایی‌هاست با کنفوسیوسم چینی‌ها و هندویسم آشتی داده است و بنابراین به ایجاد ارزش‌های عام بین گروه‌های دینی و قومی مختلف در این کشورها کمک کرده است. در عین حال یک ایدئولوژی ساخته است که می‌تواند با جهان غرب در چالش باشد.

«ماهاتیر محمد» نخست وزیر سابق مالزی و «لی کواین یو» نخست وزیر سنگاپور از طرفداران سرسخت ارزش‌های آسیایی بودند.

با این حال برخی از منتقدان معتقدند که تنوع فرهنگی در آسیا به اندازه‌ای زیاد است که وجود مجموعه واحدی از ارزش‌های مشترک در این منطقه را غیر ممکن می‌سازد. صحبت کردن از ارزش‌های آسیایی با آنچه درباره ادیان اسلام، بودایی و کنفوسیوسی دیگر آیین‌ها در آسیا وجود دارد، در تضاد است. لی تینگ - های رئیس جمهور سابق تایوان و کیم دی جانگ رئیس جمهور سابق کره جنوبی از منتقدان اصلی ارزش‌های آسیایی بودند.

علاوه بر این ارزش‌های آسیایی ارتباط تنگاتنگی با مفهوم «پان آسیایی» دارد. پان آسیایی ایدئولوژی است که معتقد است مردم و کشورهای آسیایی دارای ارزش‌های مشابه و تاریخ یکسانی هستند و از این روی باید به لحاظ سیاسی و فرهنگی متحد شوند. منتقدان می‌گویند اگرچه آسیا واحد است اما رشته‌کوه‌های هیمالیا دو تمدن آسیایی را از هم جدا ساخته است. تمدن چینی‌ها با جمع‌گرایی کنفوسیوسی و تمدن هندی‌ها با فردگرایی ودایی» (wikipedia).

۵. منافع و تهدیدات مشترک

در هر حال علی‌رغم ادعای طرفداران «وجود ارزش‌های آسیایی» در آسیا به‌نظر می‌رسد، تنوع و تفاوت فرهنگی عمیق‌تر و گسترده‌تر از آن است که نادیده گرفته شود. تفاوت میان ادیان اسلام و بودایی و کنفوسیوسی به همراه تفاوت‌های قومی و نژادی و زبانی در شرق و غرب آسیا، باعث می‌شود تا امکان تأسیس مجمع پارلمان آسیا براساس ارزش‌های آسیای بیش از پیش رنگ ببازد. در عوض برخی معتقدند می‌توان ایده تأسیس مجمع پارلمانی آسیایی را براساس منافع و تهدیدات مشترک و نه ارزش‌های آسیایی بررسی کرد. نگاهی به اتحادیه‌های بین پارلمانی آسیایی نشان می‌دهد که اکثر این پارلمان‌ها نیز نه براساس ارزش‌های مشترک، بلکه براساس تهدیدات و منافع مشترک تأسیس شده‌اند و در برخی موارد نیز اشتراکات قومی و نژادی صرفاً انگیزه تأسیس نبوده است بلکه آن حوزه قومی یا نژادی، حوزه ریزش تهدید یا تجمیع منافع گردیده است. برای مثال اتحادیه بین پارلمانی عرب پس از جنگ اعراب و اسرائیل در سال ۱۹۷۴ و به‌منظور حفاظت از منافع کشورهای عربی و دفاع در برابر تهدیدات مشترک به‌وجود آمد. علاوه بر این پارلمان سارک نیز در منطقه جنوب آسیا از جمع کشورهای تأسیس شد که بیش از آن‌که دارای تشابهات فرهنگی باشند، دارای اشتراکات نژادی و همچنین منافع و تهدیدات مشترک هستند. از همین روی به‌نظر می‌رسد تشکیل پارلمان آسیا براساس منافع و تهدیدات مشترک امکان‌پذیر باشد، چرا که تجربه پارلمان‌های منطقه‌ای در آسیا نشان می‌دهد تفاوت‌های قومی، نژادی و زبانی یا دینی را می‌توان براساس منافع و تهدیدات مشترک کنار گذاشت. همان چیزی که در همکاری‌های دو یا چندجانبه آسیایی مانند پیمان شانگهای اتفاق

افتاده است.

در عین حال باید توجه داشت قانونگذاری آسیایی از آن‌جایی که قانونگذاری ملی را تحت تأثیر قرار می‌دهد، کشورها علاوه بر منافع مشترک، باید مبانی حقوقی مشترک و پایدار، برای همگرایی پارلمانی و تأسیس پارلمان آسیا تمهید کنند؛ همچنین درباره ارزش‌ها و سنت‌های مشترک کاری عمیق‌تر انجام دهند. اگر پارلمان اروپا الگوی تأسیس پارلمان آسیاست، علاوه بر سازوکارها، باید به مبانی تأسیس پارلمان اروپا نیز عمیق‌تر بنگریم و صرفاً درصد اقتباس و برداشتی سطحی از شکل و محتوای آن نباشیم.

شناسنامه گزارش

شماره مسلسل: ۷۸۹۷

عنوان گزارش: بولتن پارلمان‌های آسیایی (۳) پارلمان آسیا

Report Title: Asian Parliamentary Assembly 3

نام دفتر: مطالعات فرهنگی

تهیه و تدوین: رضا جلالی

مترجم: سینا کلهر

ناظر علمی: —

مناقضی: حجت‌الاسلام والمسلمین سیدمحمدحسن ابوترابی (نایب رئیس مجلس شورای اسلامی)

ویراستار: —

واژه‌های کلیدی و معادل انگلیسی آن‌ها: —

منابع و مآخذ تهیه گزارش:

۱. دایره المعارف Wikipedia

۲. گزارش‌های اجلاس‌های گذشته AAPP

۳. وب سایت‌های SAP, ASEAN, SARK, IAPU, AIPO, AFPPD